

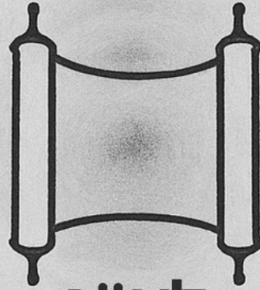
בס"ד

The Rebbe

ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

15 Tammuz, 5742 (1982).

עֲשָׂרָה שִׁיּוֹשְׁבֵינֵינוּ וְעוֹסְקֵינוּ בַּתּוֹרָה

לע"נ

שמעון בן ישראל

Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חיה

ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

Introduction

This discourse was delivered by the Lubavitcher Rebbe, Rabbi Menachem Mendel Schneerson, of righteous memory, on the 15th of Tammuz. The Rebbe—seventh leader in the Chabad dynasty—was the successor of the Friediker Rebbe, known as the Baal HaGeulah (“Master of Redemption”) due to his liberation from Soviet imprisonment on 12–13 Tammuz, 5687 (1927). In this maamar, the Rebbe explores the redemptive power of collective Torah and tefillah, the unique spiritual energy of communal avodah, and the unprecedented potency of those who engage in the mission of geulah. Drawing deeply on the teachings of his predecessors and the Baal Shem Tov, the Rebbe weaves a call to action: to recognize our role in the final phase of Divine purpose and to hasten the coming of Moshiach through mesirus nefesh in outreach and unity.

(א)

“Ten who sit and occupy themselves with Torah — the Shechinah dwells among them” (Avos 3:6). The Rebbe, my teacher and father-in-law, the one of liberation, explains in his discourse beginning “This [Torah] was given through him” for the first Yud-Beis Tammuz celebration (5688):

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה שכונה שרויה ביניהם, ומבאר כבוד קדושת מורי ורבי אדמו"ר בעל הגאולה במאמרו דבור המתחיל "זה שניתן על ידו" (לחגיגת י"ב תמוז הראשונה (שנת תרפ"ח

That although even one who sits and engages in Torah draws down revelation of G-dliness — as the Mishnah continues, “From where [do we know] even five... even three... even two... even one...” — nevertheless, the drawing down that occurs through Torah studied in public is on a higher level.

דהגם שגם אחד שיושב ועוסק בתורה ממשיך גילוי אלקות, וכדמשיך מאמר המשנה ומנין אפילו חמשה כו' אפילו שלשה כו' אפילו שנים כו' אפילו אחד כו', מכך מקום

For just as in prayer the Sages said: “The prayer of the public is never repelled,” for it draws down the Thirteen Attributes of Mercy — which are above the entire chain of spiritual descent — and moreover, it is not proportionate to the arousal from below of those praying (not even relative to the collective arousal of the group),

ההמשכה שעל ידי תורה דרבים היא המשכה נעלית יותר. דכמו שבתפלה אמרו רז"ל "תפלת רבים אינה נמאסת", פי על ידי תפלת רבים נמשכים י"ג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות, ויתירה מזו, דההמשכה מלמעלה שעל ידי תפלת רבים היא לא לפי ערך האתערוותא דלתתא שלהם (גם לא לפי ערך (האתערוותא דלתתא דרבים

So too in Torah: through public Torah study, the Thirteen Attributes of Mercy are drawn down from above the entire chain of descent.

כמו כן הוא בתורה, שעל ידי לימוד התורה דרבים הוא המשכה י"ג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות

[Although the drawing down of the Thirteen Attributes of Mercy through Torah stems from the Torah’s own loftiness — since the Thirteen hermeneutical rules by which Torah is expounded correspond to the Thirteen Attributes of Mercy — this implies

דהגם שההמשכה די"ג מדות הרחמים על ידי עסק התורה הוא מצד מעלת התורה, די"ג המדות שהתורה נדרשת בהן הן פנגד י"ג מדות הרחמים. דמזה מוכן,

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשירה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>that these attributes are drawn down even when one studies Torah alone,</p>	<p>שההמשכה די"ג מדות הרחמים היא גם כשאחד יושב ועוסק בתורה</p>
<p>nonetheless, the main drawing down of the Thirteen Attributes of Mercy through Torah is specifically through public Torah study — i.e., the level of the Thirteen Attributes of Mercy drawn down via Torah learned in public is a loftier level],</p>	<p>מכל מקום המשכת י"ג מדות הרחמים על ידי עסק התורה היא בעיקר על ידי לימוד תורה בציבור דוקא, היינו שהדרגא די"ג מדות הרחמים שנמשכת על ידי [עסק התורה בציבור היא דרגא געלית יותר</p>
<p>And even more: the drawing down through public Torah learning is not proportionate to the quality of the group's study.</p>	<p>ויתירה מזו, שההמשכה שעל ידי לימוד התורה דברים היא לא לפי ערך הלימוד דברים</p>
<p>(ב)</p>	
<p>And it may be said that the comparison between Torah and prayer is also hinted at in the above Mishnah statement: “And from where [do we know] even one?” — as it says, “In every place where I cause My name to be mentioned, I will come to you and bless you” (Shemos 20:21). The phrase “in every place...” refers to the Beis HaMikdash,</p>	<p>ויש לומר, שהדמיון דתורה לתפלה, מרומז גם במאמר המשנה הנ"ל "ומנין אפילו אחד", שנאמר: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיה",</p>
<p>meaning, a place where the Shechinah comes, “I will come to you.” This is the place where permission was given to mention the explicit Name — “I will cause My name to be mentioned” — and the Beis HaMikdash pertains to the pillar of service: offerings and prayer.</p>	<p>ד"בכל המקום גו" קאי על בית המקדש [מקום שהשכינה באה שם – "אבוא אליך"], שבו ניתן רשות להזכיר שם המפורש ["אזכיר את שמי"], ובית המקדש שייך לעמוד העבודה – קרבנות ותפלה</p>
<p>And further: the priestly blessing — in which the explicit Name was mentioned in the Beis HaMikdash — was recited after the offering of the morning Tamid (the beginning of all offerings). And even now, the Sages established Birchas Kohanim within the prayer service, and within prayer itself — in the blessing of “Avodah.”</p>	<p>ולהוסיף, שגם ברכת כהנים שבה היו מזכירים בביית המקדש את השם ככתבו, היתה אחרי הקרבת תמיד של שחר (ההתחלה דכל הקרבנות), וגם עכשיו קבעו חכמים ברכת כהנים בתפלה, ובתפלה עצמה – בברכת [עבודה].</p>
<p>The Mishnah brings this verse (“In every place...”) regarding the resting of the Shechinah that comes through Torah study — implying that Torah and prayer are interconnected, and in this matter specifically they relate.</p>	<p>ובמשנה מביא פסוק זה ("בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיה") לענין השראת השכינה שעל ידי לימוד התורה, ומזה משמע שתורה ותפלה שייכים זה לזה ובענין זה במיוחד</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And to add: the interpretation that “in every place...” refers to the Beis HaMikdash — where it was permitted to mention the explicit Name — is the literal meaning of the verse (Torah Shebichsav). But the interpretation that “I will cause My name to be mentioned” refers to Torah study is from the Sages’ derivation (Torah Shebe’al Peh).</p>	<p>וְלְהוֹסִיף, דְּהַפִּירוּשׁ שֶׁ"בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי גו'" קָאֵי עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁבוּ נִיתֵן רְשׁוֹת לְהִזְכִּיר אֶת שֵׁם הַמִּפְרָשׁ – הוּא פְּשׁוּטוֹ שֶׁל מִקְרָאֵי (תוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב), וְהַפִּירוּשׁ שֶׁ"אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי" קָאֵי עַל לִימוּד (תוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה). הוּא עַל פִּי דְרִישַׁת חַז"ל (תוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה).</p>
<p>And based on the known principle that all aspects of Torah Shebe’al Peh are drawn from Torah Shebichsav — it may be said that the teaching that “even one who sits and studies Torah — the Shechinah dwells” is derived from the verse “In every place...” whose literal meaning applies to the Beis HaMikdash which pertains to the pillar of service.</p>	<p>וְעַל פִּי הַדְּיוּעַ שֶׁכָּל הָעֲנִינִים דְּתוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה נִמְשָׁכִים מִתוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב, יֵשׁ לוֹמֵר, דְּזֶה שֶׁהַלִּימוּד שֶׁאֲפִילוֹ אֶחָד שִׁוֵּשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתוֹרָה שֶׁכִּינָה שְׂרוּיָה – הוּא מִהַפְּסוּק "בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי גו'", שֶׁבְּפִשְׁטוֹת קָאֵי עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשִּׁיָּדָה לְעִמּוּד הָעֲבוֹדָה.</p>
<p>For the primary idea of the Shechinah dwelling in the mode of “I will come to you” — the drawing down of the infinite light from above Hishtalshelus (“I Myself will come”) — is through the path of service: elevation from below to above.</p>	<p>הוּא, כִּי עֵיקַר הָעֲנִיָּן דְּהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּאוֹפֵן דְּ"אָבוּא אֱלִיָּד", הַמְּשַׁכֵּת אוֹר אֵין סוֹף שֶׁלְּמַעְלָה מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת ("אָבוּא – אָנִי בְּעֵצְמִי") – הוּא עַל יְדֵי קוֹ הָעֲבוֹדָה, הַעֲלָאָה מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה.</p>
<p>As explained in Tanya (Iggeres HaKodesh ch. 29), that the reason prayer draws down infinite light from beyond Hishtalshelus — such that it brings change in the created world, healing the sick and blessing the years — is due to the great elevation of the feminine waters (mayin nukvin) during prayer.</p>	<p>וְכַמְבוֹאֵר בְּתַנְיָא (אֲגֵרַת הַקִּדְּשׁ כ"ט), דְּהַטַּעַם שֶׁעַל יְדֵי תַפְלָה נִמְשָׁךְ אוֹר אֵין סוֹף שֶׁלְּמַעְלָה מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת – שֶׁעַל יְדֵי הַמְּשָׁכָה זֶה נַעֲשֶׂה שִׁינוּי בַּנִּבְרָאִים – לְרַפְאוֹת הַחוֹלִים וּלְבִרְךְ הַשָּׁנִים, הוּא מִפְּנֵי גוֹדֵל הָעֵילוּי דְּהַעֲלָאָת מַיִן נוֹקְבִין.</p>
<p>And through prayer, this drawing down then extends also into Torah.</p>	<p>וְעַל יְדֵי תַפְלָה בָּאָה אַחַר כֶּף הַמְּשָׁכָה זֶה גַם בַּתוֹרָה.</p>
<p>And based on what is written in the discourse of the Baal HaGeulah (quoted above in Section 1), that this — that through prayer and through Torah one draws down the Thirteen Attributes of Mercy from beyond the chain of descent — is primarily through communal prayer and communal Torah study,</p>	<p>וְעַל פִּי מַה שֶׁכְּתוּב בְּהַמְּאָמֵר דְּבַעַל הַגְּאוּלָּה (הוֹבָא לְעִיל סְעִיף א) דְּזֶה שֶׁעַל יְדֵי תַפְלָה וְעַל יְדֵי תוֹרָה מִמְּשִׁיכִים י"ג מִדוֹת הַרַחֲמִים שֶׁלְּמַעְלָה מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הוּא בְּעֵיקַר בְּתַפְלַת רַבִּים וּבְתוֹרָה דְּרַבִּים.</p>
<p>and to the extent that the drawing down through communal prayer and communal Torah study is not commensurate with the arousal from below (even of the community),</p>	<p>וְעַד שֶׁהַמְּשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תַפְלַת רַבִּים וְתוֹרָה דְּרַבִּים, (הִיא שְׂלֵא לְפִי עֲרַךְ הָאֲתַעְרוּתָא דְּלִתְמָא (דְּהַרַבִּים),</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>it is understood that the above matter — that the drawing down from beyond Hishtalshelus through Torah comes through prayer — is emphasized even more in the drawing down that occurs through the collective.</p>	<p>מוכן, דענן הנ"ל שהמשכה שלמעלה מהשתלשלות שבתורה היא על ידי התפלה, מודגש עוד יותר בהמשכה שעל ידי רבים.</p>
<p>And as was explained above (in the discourse of 13 Tammuz), that the reason why this idea — of drawing down not in proportion to the elevation — applies to communal Torah study is learned (in the discourse of the Baal HaGeulah) from the drawing down that occurs through communal prayer,</p>	<p>וכמו שנתבאר לעיל (בהמאמר די"ג תמוז), דהטעם שענן ההמשכה שלא לפי ערך ההעלאה שעל ידי תורה דרבים נלמד (בהמאמר דבעל הגאולה) מההמשכה שעל ידי תפלה דרבים.</p>
<p>the reason is because the essence and root of this concept is in prayer, and through this it is extended afterward also into Torah.</p>	<p>הוא, כי עיקר ומקור ענן זה הוא בתפלה, ועל ידי זה נמשך אחר כך גם בתורה.</p>
<p>(ג)</p>	
<p>And although the quality of <i>Mayin Nukvin</i> (feminine waters, i.e., elevation from below) seemingly exists also in Torah — as is explained in the discourse of the Baal HaGeulah, that even in Torah there must be labor and exertion — nevertheless, the primary matter of drawing down from beyond <i>Hishtalshelus</i> comes specifically through the <i>Mayin Nukvin</i> of prayer.</p>	<p>והגם שהמעלה דהעלאת מיין נוקבין ישנה לכאורה גם בתורה, וכמבואר בהמאמר דבעל הגאולה יו שגם בתורה צריכה להיות עבודה ויגיעה, מכל מקום, עיקר הענן דהמשכה שלמעלה מהשתלשלות הוא על ידי העלאת מיין נוקבין דתפלה דוקא.</p>
<p>And the core explanation of this is: the elevation of <i>Mayin Nukvin</i> through which one draws down the infinite light from beyond <i>Hishtalshelus</i> comes primarily when the service is with <i>bittul</i> (self-nullification), and <i>bittul</i> is the central feature of the service of prayer.</p>	<p>ונקודת הביאור בזה, שהמעלה דעבודת האדם (העלאת מיין נוקבין) שעל ידי נמשך אור אין סוף שלמעלה מהשתלשלות, היא (בעיקר) כשהעבודה היא בביטול דוקא, וענן הביטול הוא בעבודת התפלה.</p>
<p>For the effort in Torah study — since the matter of study is to understand and grasp what one is learning — therefore, the exertion in Torah, even the effort of repeating one's studies 101 times (Avodah beyond nature), although this effort is not (only) for understanding but to change one's nature and habit — is not true <i>bittul</i>, since even the 101st time is with comprehension and grasp.</p>	<p>שהגיעה בלימוד התורה, כיוון שענן הלימוד הוא שביין וישיג מה שלומד, לכן היגיעה בתורה, גם היגיעה דשונה פרקו מאה פעמים ואחד, אף שיגיעה זו היא לא (רק) בשביל הבנת התורה אלא בכדי לשנות טבעו ורגילותו — אינה אמיתית ענן הביטול, כיוון שגם הלימוד דפעם המאה ואחד הוא בהבנה והשגה.</p>
<p>But the essence of <i>bittul</i> is in the service of prayer, in which the person praying is like a servant before his master.</p>	<p>ועיקר הביטול הוא בעבודת התפלה, שהאדם המתפלל הוא כעבד בפני רבו.</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשורה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And it may be said that even the service of prayer done for the sake of Torah (for one who says "I have only Torah," even Torah he has not — i.e., Torah without preparation through prayer), since the prayer is for the Torah — whose matter is understanding and comprehension — is not true <i>bittul</i>.</p>	<p>ויש לומר, שגם העבודה דתפלה שבשכיל עסק התורה ("דכל האומר אין לי אלא תורה – אפילו תורה אין לו"), כיוון שהתפלה היא בשכיל התורה – שענינה הוא הבנה והשגה – אינה אמיתית ענין הביטול.</p>
<p>Therefore, the primary channel for drawing down from beyond <i>Hishtalshelus</i> (and certainly that which is not commensurate with the elevation) is through the elevation of <i>Mayin Nukvin</i> of prayer — and through this it extends afterward also into Torah.</p>	<p>ולכן עיקר הענין דהמשכה שלמעלה מהשתלשלות (ומכל שכן המשכה שלא לפי ערך ההעלאה) הוא על ידי העלאה מיון נוקבין דתפלה, ועל ידי זה נמשך אחר כך גם בתורה.</p>
<p>For through the service within Torah [prayer for the sake of Torah; and on a lower level — exertion to change one's habit by repeating one's studies 101 times; and lower still — effort in understanding], the Torah that one learns becomes a vessel for the divine drawing down from beyond <i>Hishtalshelus</i> that is achieved through prayer.</p>	<p>דעל ידי העבודה שבתורה [העבודה דתפלה שבשכיל התורה, ולמטה מזה – העבודה דשונה פרקו מאה פעמים ואחד בכדי לשנות טבעו ורגילותו, ולמטה מזה – הגיעה בהבנת התורה], התורה שלומד היא כלי להמשכה שלמעלה מהשתלשלות שעל ידי תפלה.</p>
<p>(ד)</p>	
<p>And behold, this concept — that through prayer the effect is drawn afterward also into Torah — is also alluded to in the two chapters of Tehillim associated with the birthday of the Baal HaGeulah in this year (5742): chapter 102, which was concluded on the eve of the birthday, and chapter 103, which began on the birthday.</p>	<p>והנה ענין זה שעל ידי התפלה נמשך אחר כך גם בתורה — מרומז גם בשני הקאפיטלאך תהלים השייכים ליום ההולדת דבעל הגאולה בשנה זו (תשמ"ב): בקאפיטל ק"ב, שטיימו לומר בערב יום ההולדת, ובקאפיטל ק"ג, שהתחילו לומר ביום ההולדת.</p>
<p>For Psalm 102 begins with the subject of prayer — "A prayer for the afflicted..." — and this prayer is one of ultimate <i>bittul</i>: "A prayer for the afflicted when he faints, and before Hashem he pours out his plea."</p>	<p>דבמזמור ק"ב מתחיל בענין התפלה – "תפלה לעני גו'", ובתפלה עצמה – בתפלה שבתכלית הביטול: "תפלה לעני כי יעטר, ולפני ה' ישפוך שיחו".</p>
<p>And in accordance with the well-known teaching of the Baal Shem Tov on this verse — that the prayer of the afflicted is that he pours out his plea <i>before</i> Hashem — meaning he asks for nothing (not even spiritual matters); his only desire is to pour out his heart before Hashem due to his immense <i>bittul</i>.</p>	<p>וכתורת הבעל שם טוב הידועה על הפסוק: שתפלת העני היא – "ש'לפני ה' ישפוך שיחו", דזה שאינו מבקש שום דבר (גם לא ענינים רוחניים), וכל מבוקשו הוא – לשפוך שיחו לפני ה', הוא מפני גדל הביטול שלו.</p>
<p>And it may be said that this idea — that he does not want or request anything, not even spiritual matters, and only to pour out his plea before Hashem — is in the manner of love as expressed in</p>	<p>ויש לומר, דענין זה (שאינו רוצה ומבקש שום דבר – גם לא ענינים רוחניים, ורק לשפוך שיחו לפני ה') הוא על דרך האהבה: "מי לי בשמים, ועמה לא תפצתי", "בארץ</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשירה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>the verse “Whom have I in heaven? And with You I desire nothing on earth,”</p>	
<p>and as expressed in the wording of the Alter Rebbe: “Ich vil gar nisht — ich vil nit dayn Gan Eden, ich vil nit dayn Olam HaBa... ich vil mer nit az DICH allein” (“I want nothing at all — not Your Gan Eden, not Your World to Come... I want nothing but You alone”).</p>	<p>ובקלשון אדמו"ר הגזקן: "איך וויל גאר ניט — איך וויל ניט דייך זון עזן, איך וויל ניט דייך עולם הבא... איך וויל מער ניט אז דיך אליין".</p>
<p>And it may be said that through the Alter Rebbe saying “Ich vil mer nit az DICH allein” — especially once this became public through the Tzemach Tzedek —</p>	<p>ויש לומר, דעל ידי שאמר אדמו"ר הגזקן: "איך וויל מער ניט אז דיך אליין", ובפרט לאחרי שנתפרסם זה על ידי הצמח צדק</p>
<p>Then the power was given to each and every individual who follows in his path (who holds himself in the <i>klimke</i>) that — practically — he should have something of this.</p>	<p>ניתן הפתח³³ לכל אחד ואחד שהולך בעקבותיו (וואס, האלט זיך אין דער קליאמקע) שבנוגע לפועל על כל פנים יהיה אצלו מעין זה</p>
<p>And especially through learning the Torah of the Alter Rebbe (and all the more so by learning this concept), through which one becomes wondrously united with the Torah of the Alter Rebbe — and thereby, with the Alter Rebbe himself.</p>	<p>ובפרט על ידי לימוד תורתו של אדמו"ר הגזקן (ועל אחת כמה וכמה על ידי לימוד ענין זה), שעל ידי זה מתייחדים ביחוד נפלא³⁵ עם תורתו של אדמו"ר הגזקן. ועל ידי זה — עם אדמו"ר הגזקן עצמו</p>
<p>And in the continuation of the psalm it says: “This shall be written for the last generation...” — which refers to the Torah, which is eternal.</p>	<p>ובהמשך המזמור³⁷ אומר: "תכתב זאת לדור אחרון גו" — דקאי על התורה שהיא נצחית</p>
<p>And it may be said that the connection between these two matters is that the eternity of Torah in the divine service of a person is when the Torah he learns is engraved into his mind and heart, and then there can be no change in it — i.e., eternity.</p>	<p>ויש לומר, שהקשר דשני הענינים הוא, כי הענין דנצחיות התורה בעבודת האדם הוא — שהתורה שלומד היא חקוקה במוחו ולבו³⁸, שאז דוקא אין שייך שיהיה (בזה שינוי) נצחיות</p>
<p>And in order for one's Torah study to be in a manner of engraving, it must be preceded by the service of prayer.</p>	<p>ובכדי שלימוד התורה שלו יהיה באופן דחקיקה — הוא על ידי הקדמת עבודת התפלה</p>
<p>The explanation of this is: the concept of engraving in Torah is (primarily) in Torah as it exists in its root — in the level of <i>Kesser</i>, which is above <i>Chochmah</i>.</p>	<p>ונקודת הביאור בזה: דענין החקיקה דתורה הוא (בעיקר) בהתורה כמו שהיא בשרשה — בבחינת הכתר שלמעלה מחכמה³⁹</p>
<p>And after it is drawn down and en clothed in Supernal <i>Chochmah</i>, and even more so when it descends and is en clothed in human intellect — then it is in a manner of writing.</p>	<p>ולאחרי שנמשכה ונתלבשה בחכמה דלמעלה, ועל אחת כמה וכמה לאחרי שירדה ונתלבשה בשכל האדם — היא באופן דכתיבה</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשירה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And in order for Torah study in understanding and comprehension to be in a manner of engraving, it is through drawing down the root of Torah (Kesser) into the lower Torah.</p>	<p>ובכדי שלימוד התורה בהבנה והשגה תהיה באופן דחיקה – הוא על ידי המשכת הש"ש דתורה (כתר) בהתורה שלמטה.</p>
<p>And it may be said that this is what is written: “This shall be written for the last generation” — “shall be written” in future tense — meaning, in order for the Torah one learns to be in a state of eternity (<i>for the last generation</i>), one must reach the level of engraved Torah which is higher than writing, and to draw from there the written level of Torah — “shall be written,” future tense.</p>	<p>ויש לומר, דזהו מה שכתוב: "תכתב זאת לדור אחרון" – "תכתב" לשון עתיד – שבכדי שהתורה שלומד תהיה אצלו בבחינת נצחיות ("לדור אחרון") – צריח להגיע לדרגת הדחיקה דתורה שלמעלה מבחינת כתיבה, ולהמשיך משם בחינת הכתיבה דתורה – "תכתב" לשון עתיד.</p>
<p>And this is the connection between “This shall be written for the last generation” and “A prayer for the afflicted...” — that through the prior <i>bittul</i> of prayer, especially when the prayer is with utmost <i>bittul</i>, that his prayer is to “pour out his plea before Hashem,” through this he draws down the revelation of the infinite light from beyond <i>Hishtalshelus</i>, and this drawing down then enters into his Torah study — “This shall be written for the last generation.”</p>	<p>וזוהי השייכות ד"תכתב זאת לדור אחרון" ל"תפלה לעני גו", שעל ידי הקדמת הבטול דתפלה, ובפרט כשהתפלה היא בתכלית הבטול – שתפלתו היא: "שלאפני ה' ישפוך שיחו" – על ידי זה הוא ממשיך גילוי אור אין סוף שלמעלה מהשתלשלות, והמשכה זו באה אחר כך גם בלימוד התורה שלו – "תכתב זאת לדור אחרון".</p>
<p>(ה)</p>	
<p>And in a similar manner it is in Psalm 103, which begins with the theme of prayer — “Bless Hashem, O my soul,” which is a prayer of praise and thanksgiving, and in the prayer itself — a prayer of utter <i>bittul</i>.</p>	<p>ועל דרך זה הוא במזמור ק"ג שמתחיל בענין התפלה – "ברכי נפשי את ה'", שהוא תפלת שבח והודיה, ובתפלה עצמה – תפלה שבתכלית הבטול</p>
<p>For the praise and thanksgiving of David to the Holy One, blessed be He (“Bless Hashem, O my soul”) was for every single event, as it says in the Gemara that David lived through five “worlds” and in each one said a song — the five “Bless Hashem, O my soul” verses.</p>	<p>דהשבח וההודיה של דוד להקדוש ברוך הוא ("ברכי נפשי את ה'") היתה על כל מאורע ומאורע, כדאייתא בגמרא שדוד דר בתמשה עולמות ובכל עולם אמר "שירה" – תמשה "ברכי נפשי"</p>
<p>It may be said that all the events of a person are divided into five types (five “worlds”), and David recited song to Hashem for all these events — that even to say a song to Hashem for things opposite of good as it appears and is revealed, is due to the greatness and intensity of his <i>bittul</i>.</p>	<p>דיש לומר, שכל המאורעות דהאדם נחלקות לתמשה סוגים (תמשה עולמות), ודוד אמר שירה להקדוש ברוך הוא על כל המאורעות – דאמירת שירה להקדוש ברוך הוא גם על הענינים דהיפך הטוב הנראה והנגלה – הוא מפני גדל ועוצם הבטול</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשירה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And in the continuation of the psalm⁴², it says: “Bless Hashem, His angels, mighty in strength, doers of His word, to listen to the voice of His word.” First it says “doers,” and only afterward “listeners” — the precedence of “we will do” to “we will hear,” which was the preparation for receiving the Torah.</p>	<p>ובקמשה המזמור⁴² אומר: "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח, עשי דברו לשמע בקול דברו" – ברישא "עשי", והדר "לשמע" – הקדמת "נעשה" ל"נשמע", שהיתה הכנה לקבלת התורה.</p>
<p>And it may be said that the connection between these two matters⁴⁴ is that the <i>bittul</i> of “we will do” before “we will hear” applies not only to fulfilling mitzvos, but also to Torah study⁴⁵.</p>	<p>ויש לומר שהקשר דשני הענינים⁴⁴ הוא, כי הבטול דהקדמת "נעשה" ל"נשמע" הוא לא רק בנוגע לקיום המצוות אלא גם בלימוד התורה⁴⁵.</p>
<p>For through the fact that before the giving of the Torah they preceded “we will do” to “we will hear,” the power was given to every Jew that his Torah study should be with <i>bittul</i> — in the manner of “my tongue will respond with Your sayings,” like an echo after the speaker,</p>	<p>דעל ידי שלפני מתן תורה הקדימו "נעשה" ל"נשמע", ניתן הפח לכל אחד מישראל שלימוד התורה שלו יהיה בבטול – באופן ד"תען לשוני אמרתך", כעונה אחר האומר.</p>
<p>to the point that his speech (in Torah) is not dependent on his own will and choice, and to the extent that his <i>bittul</i> while learning Torah resembles the <i>bittul</i> at Matan Torah, when for every word their souls left them⁵⁰.</p>	<p>ועד שהדיבור שלו (בתורה) אינו תלוי בריצונו ובבחיירתו, ועד שהבטול שלו כשעוסק בתורה הוא דוגמת הבטול דעל כל דיבור ודיבור – פרהה נשמתו⁵⁰.</p>
<p>And this is the connection of “doers of His word, to listen to the voice of His word” with “Bless Hashem, O my soul” — that through the service of prayer, especially when one sings song over every event (the five “Bless Hashem, O my soul”s), the <i>bittul</i> of prayer is drawn even into the depth of his Torah.</p>	<p>וזוהי השייכות ד("עשי דברו לשמע בקול דברו") ל"ברכי נפשי את ה'", כי על ידי עבודת התפלה, ובפרט כשהתפלה היא שאומר שירה על כל מאורע ("חמשה ברכי נפשי") – נמשך הבטול דתפלה גם בעמק התורה שלו.</p>
<p>And one may further explain the connection between “doers of His word, to listen to the voice of His word” and the five “Bless Hashem, O my soul”s — that the main novelty in the <i>bittul</i> of Torah study is in the Oral Torah, whose study must be with understanding and comprehension, for when one does not understand the meaning, it is not considered learning⁵² — and nevertheless, the study is with <i>bittul</i>.</p>	<p>ויש להוסיף בביאור השייכות ד("עשי דברו לשמע בקול דברו") לתמשה "ברכי נפשי", דעיקר החדוש בהבטול דלימוד התורה הוא בתורה שבטל פה – שלימודה צריכה להיות בהכנה והשגה, דכשאינו מבין הפירוש – אינו נחשב לימוד⁵² – ואף על פי כן, הלימוד הוא בבטול.</p>
<p>And similar to “at every word, their souls flew forth” — for although each word is a specific word⁵³ (since division belongs to understanding and comprehension in Torah), still, “at every word, their souls flew forth.”</p>	<p>ועל דרך "על כל דיבור ודיבור פרהה נשמתו" – דהגם שכל דיבור הוא דיבור פרטי⁵³ (דענין ההתחלקות שיהיה להכנה והשגה דתורה) – מפל מקום, על כל דיבור ודיבור פרהה נשמתו.</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And this is the connection between “to listen to the voice of His word” and the five “Bless Hashem, O my soul”s — that the novelty in the <i>bittul</i> of the five times “Bless Hashem, O my soul” (in Psalm 103) over the <i>bittul</i> of “before Hashem he pours out his plea” (in Psalm 102), is that the <i>bittul</i> of “before Hashem...” is that nothing matters to him (since his only request is to speak with the King),</p>	<p>וזוהי השכיכות ד' לשמוע בקול דברו" לתמשה "בכרכי נפשי", כי החדוש בהבטול דחמש פעמים "בכרכי נפשי" (שכמזמור ק"ג) על הבטול ד' לפני ה' ישפוד שיהו" (שכמזמור ק"ב) – הוא, שהבטול ד' לפני ה' ישפוד שיהו" הוא – שאין נוגע לו שום דבר (כי כל מבוקשו), (הוא לדבר עם המלך),</p>
<p>whereas the <i>bittul</i> of the five “Bless Hashem, O my soul”s — where he sings over every event (even those opposite apparent and revealed good) — is that even matters which relate to his own existence are also with utter <i>bittul</i>.</p>	<p>והבטול דחמש "בכרכי נפשי", שאומר שירה על כל המאורעות (גם על הענינים דהיפך הטוב הנראה והנגלה) – הוא, שאם הענינים השכיכים למציאותו – הם בתכלית הבטול.</p>
<p>And through this <i>bittul</i> in prayer, it is drawn afterward into his Torah engagement — that even the learning in understanding and comprehension is with <i>bittul</i>.</p>	<p>ועל ידי בטול זה בתפלה, נמשך אחר כך גם בעסק התורה שלו – שאם הלימוד בהבנה והשגה – הוא בבטול.</p>
<p>(ו)</p>	
<p>And he continues in the <i>maamar</i> of the one who experienced the redemption⁵⁴ (after explaining the two matters of prayer and Torah), that the creation of the world is for the sake of Israel and for the sake of the Torah — as it is written⁵⁵, “In the beginning, Elokim created...” — “Bereishis” means: for two “firsts,” that the creation of the world is for the sake of Israel, who are called “first,” and for the sake of the Torah, which is also called “first”⁵⁶.</p>	<p>וממשיך בהמאמר דבעל הגאולה⁵⁴ (לאחרי שמבאר שני הענינים דתפלה ותורה), דבריאת העולם היא בשביל ישראל ובשביל התורה, כמו שכתוב⁵⁵ "בראשית ברא אלקים גו'", "בראשית" – הוא ב' ראשית: דבריאת העולם היא בשביל ישראל שנקראים "ראשית", ובשביל התורה שנקראת "ראשית"⁵⁶.</p>
<p>That the intent of the world’s creation is that Israel should learn Torah specifically as it is given below in this physical world.</p>	<p>שהכוונה דבריאת העולם היא – שישראל ילמדו תורה, כמו שניתנה למטה בעולם הזה דוקא.</p>
<p>And one can say that the connection between the two “firsts” — Israel and Torah — to what was explained previously about prayer and Torah, is that prayer is the service and <i>bittul</i> of man (i.e., Israel), and therefore the two aspects of prayer and Torah relate to the two “firsts” of Israel and Torah⁵⁷.</p>	<p>ויש לומר, שהשכיכות דב' "ראשית" – ישראל ותורה – למבואר לפני זה בענין תפלה ותורה, הוא – כי תפלה היא עבודת ובטול האדם (ישראל), ולכן שני הענינים דתפלה ותורה שייכים לב' "ראשית" – ישראל ותורה.⁵⁷</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And regarding what it says in the <i>maamar</i> “that Israel should learn Torah,” one can say that the matter of prayer is elevation from below to above (an exit from the world⁵⁸), and the intention of the world’s creation is that G-dliness be drawn into the world — and therefore, when speaking about the intent of creation, it says concerning Israel that they should learn Torah.</p>	<p>ומה שאומר בהמאמר "שישראל ילמדו תורה" – יש לומר, כי ענין התפלה הוא העלאה מלמטה למעלה (יציאה מהעולם⁵⁸), והכונה דבריאת העולם היא – שיומשך גילוי אלקות בעולם, ולכן, כשמדבר בענין הכונה דבריאת העולם – אומר גם בנוגע לישראל שישראל ילמדו תורה.</p>
<p>And based on this, one can explain also what is brought in the <i>maamar</i> (in continuation of the idea that the purpose of creation is that Israel should learn Torah) — the saying of our Sages⁵⁹: “The Holy One, blessed be He, made a condition with the work of creation — if Israel accepts the Torah, then the world will stand...”</p>	<p>ועל פי זה יש לבאר גם מה שמביא בהמאמר (בהמשך לענין שהכונה דבריאת העולם היא – שישראל ילמדו תורה) מה שאמרו רז"ל⁵⁹: "תנאי התנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה בראשית – אם יקיימו ישראל את תורתנו כו".</p>
<p>And he explains that “if Israel fulfills My Torah” means fulfillment of the mitzvos — and the wording “fulfill My Torah” means that mitzvah observance must be according to Torah specifically.</p>	<p>ומבאר, ד"קיימו ישראל את תורתנו" – הוא קיום המצוות [והלשון "יקיימו ישראל את תורתנו" – הוא,], [כי קיום המצוות צריך להיות על פי התורה דוקא</p>
<p>For the world was created for the sake of Torah — meaning (in the wording of the <i>maamar</i>) that all matters of the world should be according to Torah, and the Torah’s effect upon the world is through the fulfillment of the mitzvos of the Torah⁶⁰.</p>	<p>כי זה שהעולם נברא בשביל התורה – הוא (בלשון המאמר) שכל עניני העולם יהיו על פי התורה, ופעולת התורה בעולם – היא על ידי קיום מצוות התורה⁶⁰.</p>
<p>(2)</p>	
<p>And behold, after it was explained in the discourse that the creation of the world is for the sake of Israel and for the sake of the Torah, and that the sustenance of the world is through the fulfillment of the commandments of the Torah, he continues in the discourse with an explanation of the distinction between Torah study of the individual and Torah study of the community— that through communal Torah study a higher Divine light is drawn down. And he adds that this is understood even more so from the fact that through communal prayer, the drawing down is not proportional to the elevation from below. And from the order of topics in the discourse it implies that this point—that the drawing down through Torah is greater than the drawing down through prayer in a “how much more so” manner—</p>	<p>והנה לאחרי שמבאר בהמאמר שביראת העולם הוא בשביל ישראל ובשביל התורה ושקיום העולם הוא על ידי קיום מצוות התורה, ממשיך בהמאמר ביאור החילוק בין לימוד התורה דידיד ללימוד התורה דרבנים, שעל ידי תורה דרבנים נמשך אור עליון יותר, ומוסרף, שזה מוכן במכל שכן מזה שעל ידי תפלת רבים ההמשכה היא שלא לפי ערך ההעלאה. ומסדר הענינים שבהמאמר משמע, דזה שהלימוד דההמשכה שעל ידי תורה מההמשכה שעל ידי תפלה הוא באופן דמכל שכן, שיעד להמבואר לפני זה בענין הכונה דבריאת העולם.</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשׂרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>is connected to what was explained earlier about the intent of the creation of the world.</p>	
<p>And one can say the explanation of this is: that the intention of <i>Dirah Betachtonim</i> (a dwelling in the lower realms) is that the making of the dwelling (the drawing down of revelation of G-dliness into the world) should be through the human being. And since the service of prayer is an elevation from below to above, and the drawing down that comes through prayer is from Above—but it comes through the prayer (the service of the human being)⁶²—therefore, there is an advantage in the drawing down that comes through Torah [in that the study of Torah by a person draws down a revelation of G-dliness into the world], relative to the drawing down that comes through prayer. And according to what is known—that the true concept of “no comparison” applies specifically in relation to the Essence—one can say that the concept of drawing down that is not in proportion to the elevation applies primarily to the drawing down through Torah, because in this drawing down, specifically, the intention of <i>Dirah Betachtonim</i> is fulfilled—the intention of the Essence.</p>	<p>ויש לומר הביאור בזה, שהפנונה דדירה בתחתונים היא שעשיית הדירה (המשבת גילוי אלקות בעולם) תהיה על ידי האדם. וכיון שעבודת התפלה היא העלאת מלמטה למעלה, וההמשכה שעל ידי התפלה היא מצד למעלה אלא שבאה על ידי התפלה (עבודת האדם)⁶², לכן יש יתרון בההמשכה שעל ידי תורה [שלימוד התורה דהאדם ממשיך גילוי אלקות בעולם] לגבי ההמשכה שעל ידי תפלה. ועל פי הדיוע שאמיתית הענין דאין ערוף הוא דוקא לגבי העצמות, יש לומר, דענין ההמשכה שלא לפי ערך ההעלאתה הוא בעיקר בההמשכה שעל ידי תורה, כי בהמשכה זו דוקא נשלמת הפנונה דדירה בתחתונים, פוננת העצמות.</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And based on this, one can explain the order of ideas in the discourse: That the notion that the drawing down through Torah is (even more so) greater than the drawing down through prayer comes specifically after the explanation of the purpose of creation—because in the drawing down through Torah there are two aspects: First, the drawing down through Torah due to the Torah’s own inherent greatness—this drawing down is lower than the drawing down through prayer (as explained earlier in section 3); and second, the drawing down that is through Torah because through it a revelation of G-dliness is drawn into the world through the human being’s service (through Torah study)—this drawing down is higher than the drawing down through prayer, as explained above. Therefore, after the explanation of the purpose of creation [and that this purpose is fulfilled through Torah], he adds that Torah study, compared to prayer, is in the manner of “how much more so”—meaning that there is an advantage in the drawing down through Torah over that of prayer.</p>	<p>ועל פי זה יש לבאר סדר הענינים בהמאמר, דזה שהלימוד דהמשכה שעל ידי תורה מההמשכה שעל ידי תפלה הוא באופן דמכל שפן בא (דוקא) לאחרי הביאור דכוונת הבריאה, כי בהמשכה שעל ידי תורה שני ענינים, ההמשכה שעל ידי תורה מצד מעלת התורה עצמה – דהמשכה זו היא למטה מההמשכה שעל ידי תפלה (כפ"ל סעיף ג), וההמשכה שעל ידי תורה מצד זה שעל ידי נמשך גילוי אלקות בעולם על ידי עבודת (לימוד) האדם – דהמשכה זו היא למעלה מההמשכה שעל ידי תפלה, כפ"ל. ולכן, לאחרי הביאור בכוונת הבריאה [ושפוינה זו נשלמת על ידי התורה], מוסר שהלימוד דתורה מתפלה הוא באופן דמכל שפן שיש יתרון בהמשכה דתורה לגבי ההמשכה דתפלה.</p>
<p>(ח)</p>	
<p>And this can be connected with the discourse <i>Havayah Li b'Ozrai</i> (“Hashem is to me among my helpers”)64, which was said by the Baal HaGeulah on the first 12th of Tammuz (5687)65. One needs to understand the phrase “Havayah is to me among my helpers,” for the wording implies that there are multiple helpers (as “Ozrai” is plural), and that the request is that also the Holy One, blessed be He, should be <i>among</i> those helpers. But all Jews believe with simple faith that He alone is the Helper and Savior of a person in all his affairs.</p>	<p>ויש לקשר זה עם המאמר דבור המתחיל הנוי' לי בעוזרי שאמר בעל הגאולה כי"ב תמוז ואני אראה בשונאי הראשון (תרפ"ז), דצריף להבין אומר הנוי' לי בעוזרי דמשמעות הלשון הוא שישנם כמה עוזרים (עוזרי לשון רבים) והבקשה היא שגם הקדוש ברוך הוא יהנה בין העוזרים, והרי כל ישראל מאמינים באמונה פשוטה שהוא יתברך לבדו הוא העוזר והמושיע לתאדם בכל עניניו.</p>
<p>Even more puzzling is that the phrasing “Hashem is to me among my helpers” implies that the <i>main</i> helpers are others (plural), and the request is that Hashem <i>join</i> them.</p>	<p>וביותר אינו מובן, דמשמעות הלשון הנוי' לי בעוזרי הוא שהעיקר הם העוזרים לשון רבים והבקשה היא שהקדוש ברוך הוא יצטרף אליהם.</p>
<p>Additionally, we need to understand the expression “and I will see [vengeance] upon my enemies,” which seems to imply that he wishes to witness retribution upon his enemies—whereas</p>	<p>גם צריף להבין אומר ואני אראה בשונאי (שיראה נקמה בשונאי), דלכאורה הנה ליה לבקש שיעשו תשובה ויהפכו לאוהבים.</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשׂרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>seemingly he should have requested that they do <i>teshuvah</i> (repent) and transform into beloved ones.</p>	
<p>Especially since King David himself said⁶⁶: “Let sins cease—and not the sinners.”</p>	<p>ובכפרט שְׁדוּד עֲצָמוֹ אָמַר: יִתְמוּ חַטָּאִים וְלֹא חוֹטְאִים.</p>
<p>And even more puzzling is his saying “and I will <i>see</i> upon my enemies,” since sight is one of the most elevated of the senses. So much so that the future revelations are described with “and the glory of Hashem will be revealed, and all flesh shall <i>see</i> together,” and likewise at Matan Torah, one of the main heights of that event was “You have <i>been shown</i> to know...”⁷⁰.</p>	<p>וביותר אינו מוכן אומרו ואני אראה בשונאי, הרי חושן ה'ראיה הוא מהחושים הכי נעלים, ועד שמהחידושים שיהיו לעתיד לבוא הוא: ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו', ועל דרך זה הוא בנוגע למתן תורה שמעיקרי 'המעלות דמתן תורה הוא אתה הראת לדעת גו'</p>
<p>And yet King David asked: “I will see upon my enemies”—that his <i>vision</i> itself should be in witnessing vengeance on his enemies.</p>	<p>ואף על פי כן ביקש דוד ואני אראה בשונאי, שהראיה לשל תהיה בנקמת שונאיו.</p>
<p>We also need to understand how this second clause, “and I will see upon my enemies,” connects with the first: “Hashem is to me among my helpers.”</p>	<p>גם צריך להבין השייכות דואני אראה בשונאי להגו' לי בעוזרי</p>
<p>And the explanation point in this (in the <i>maamar</i>) is that “my helpers” (<i>ozrai</i>) refers to the sparks that are refined through a person’s <i>avodah</i> (divine service)—these are the “helpers” of the person.</p>	<p>ונקודת הביאור בזה (בהמאמר), דעוזרי קאי על הניצוצות המתבררים על ידי עבודת האדם, שהם העוזרים של האדם.</p>
<p>And the request “Hashem is to me among my helpers” means: that through the work of refining the sparks (<i>ozrai</i>), it becomes “to me”—that is, the name of Havayah (the essential divine name) that is beyond the order of Hishtalshelus (the chain-like order of creation) is drawn to him.</p>	<p>והבקשה הגו' לי בעוזרי היא, שעל ידי העבודה דבירור הניצוצות (עוזרי) יהיה הגו' לי, שיומשך לו גילוי שם הגו' שלמעלה מהשתלשלות</p>
<p>And one can say that since the drawing down of the revelation of the name of Havayah to the person (“Havayah li”) comes through the refinement of the sparks (“<i>ozrai</i>”), this revelation is internal.</p>	<p>ויש לומר, דעל ידי שהמשכת הגילוי דשם הגו' להאדם (הגו' לי) הוא על ידי בירור הניצוצות (בעוזרי), הגילוי הוא בפנימיות</p>
<p>For a revelation that is drawn from Above by an arousal from Above (without a person’s work) is a <i>makif</i> (encompassing) light, and therefore does not endure.</p>	<p>דהגילוי שנמשך לו מלמעלה בדרך אתערוטא דלעילא מצד עצמה, הוא בבחינת מקיף, ולכן אין לו קיום</p>
<p>And similarly, this applies to revelation that is drawn to him through his request in prayer.</p>	<p>ועל דרך זה הוא בנוגע להמשכת ששם שכת לו על ידי בקשתו בתפלה</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And that is why it says “Hashem is to me among my helpers”—the drawing of the revelation of the name Havayah to him is not in the manner of “bread of shame” (unearned gift)⁷², but rather—as if—it is earned by him through his work in the avodah of refining, which is the ultimate intent of creation.</p>	<p>ולכן אומר הו"י לי בעוזרי, שהמשכת הגילוי דשם הו"י אליו היא לא בדרך נהמא דכסופא אלא שזה (כאילו) מגיע לו עבור עבודתו בעבודת הבירורים, תכלית פנונת הקריאה.</p>
<p>And through this, it becomes “Havayah li”—that He becomes united with the revelation. And therefore the revelation is something enduring forever, for wherever it says “li,” it never departs.</p>	<p>ועל ידי זה נעשה הו"י לי, שהוא מתאחד עם הגילוי, שלכן הגילוי הוא דבר קיים לעולם, דכל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם</p>
<p>(ט)</p>	
<p>And he continues in the verse, “And I will see my enemies.” For in the refinement of the sparks, there are generally two aspects: the refinement of the sparks in the realm of Kelipas Nogah through the avodah of the tzaddikim, and the refinement of the sparks in the three impure kelipos through the avodah of teshuvah.</p>	<p>וממשיך בהכתוב ואני אראה בשונאי, דבבירור הניצוצות שני ענינים בכללות. בירור הניצוצות שבקליפת נגה על ידי עבודת הצדיקים, ובירור הניצוצות שבג' קלפות הטמאות על ידי עבודת התשובה.</p>
<p>Therefore, “In the place where baalei teshuvah stand, complete tzaddikim cannot stand,” for the root of the sparks that fell into the three impure kelipos—those refined by baalei teshuvah—is higher than the root of the sparks that fell into Kelipas Nogah, refined by the tzaddikim.</p>	<p>ולכן במקום שבבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולים לעמוד בו, פי שורש הניצוצות שנפלו בג' קלפות הטמאות שמתבררים על ידי הבעלי תשובה הוא למעלה יותר משורש הניצוצות שנפלו בקליפת נגה שמתבררים על ידי הצדיקים</p>
<p>And similarly in the avodah of tzaddikim (“And your people are all tzaddikim”), there is superiority in the refinement of permissible matters through the avodah of “All your deeds should be for the sake of Heaven” over the refinement of physical things through the fulfillment of mitzvos.</p>	<p>ועל דרך זה הוא בעבודת הצדיקים (ועמך כולם צדיקים), שיש תרון בהבירור דדברי הרשות על ידי העבודה דכל מעשיה יהיו לשם שמים על הבירור דדברים הגשמיים שעל ידי קיום המצוות</p>
<p>For since matters of reshus (permissible, non-mandated matters)—even when done for the sake of Heaven—still remain “deeds of yours” (maasecha), therefore, through the refinement of these reshus matters, the intent of “a dwelling in the lowest realms”—the lowest of the low—is more completely fulfilled.</p>	<p>דכיון שדברי הרשות, גם כשעושה אותם לשם שמים הם נשארים דברי הרשות (מעשיה), לכן, על ידי הבירור דדברי הרשות נשלמת יותר הפנונה דדירה בתחתונים, תחתון שאין תחתון למטה ממנו</p>
<p>Therefore, the elevation that occurs in the soul through its descent below—and the main elevation is that through its descent below it fulfills the intent of “a dwelling in the lowest realms”—is primarily through the refinement of reshus matters.</p>	<p>ולכן, העליה שנעשית בהנשמה על ידי ירידתה למטה ושעיקר העליה היא על ידי זה שבירידתה למטה היא משלימה הפנונה דדירה בתחתונים היא בעיקר על ידי הבירור דדברי הרשות</p>

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשירה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And this is [the meaning of] “And I will see my enemies”—that through the refinement of the sparks in “my enemies” (that is, the sparks in forbidden things, and similarly the sparks in reshus matters—which are also included in “my enemies” according to the Baal Shem Tov’s known teaching on the verse “When you see the donkey of your enemy”), one comes to perception in G-dliness: “And I will see.”</p>	<p>ונהו וְאָנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאֵי, שְׁעַל יְדֵי בִירוּר הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּשׁוֹנְאֵי – הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּדָבָרִים הָאָסוּרִים, וְעַל דָּרָךְ זֶה הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּדָבָרֵי הָרְשׁוּת, שְׁגַם הֵם נִקְלָלִים בְּשׁוֹנְאֵי כְּתוּרַת הַבַּעַל שֶׁמִּטּוֹב הִידוּעָה עַל הַפְּסוּק כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שׁוֹנְאֵךְ - בָּאִים לְרִאֲיָה בְּאַלְקוּת, וְאָנִי אֲרָאָה</p>
<p>(י"ד)</p>	
<p>And behold, it is explained in several places that the avodah of tzaddikim is within themselves, while the concept of teshuvah is that a person affects something external to himself and brings illumination to the world.</p>	<p>וְהִנֵּה מְבוֹאֵר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁהַצַּדִּיקִים עֲבוֹדָתָם הִיא בְּעַצְמָם וְעִנְיָן הַתְּשׁוּבָה הוּא שֶׁהָאָדָם פּוֹעֵל גַּם בְּדָבָר שֶׁחוּץ מִמֶּנּוּ וּמְאִיר אֶת הָעוֹלָם</p>
<p>And based on this, one may say that the matter of “And I shall see” refers not only to the refinement of reshus matters (in “my enemies”) but also to the study of Torah with others.</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לֹמֵר, שֶׁהֶעֱנִין דְּאָנִי אֲרָאָה” בְּכָל־לוֹת הוּא נֹסֵף עַל בִּירוּר דְּבָרֵי הָרְשׁוּת (בְּשׁוֹנְאֵי), אֲלָא גַם עַל יְדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה עִם זֻלָּתוֹ</p>
<p>As implied in the maamar (of 12 Tammuz 5687), regarding what our Sages said: “He who comes to purify is assisted” — the term used is “to purify” (l’taher) rather than “to become pure” (l’taher in passive), indicating the act of purifying others.</p>	<p>וְכַדְמִשְׁמַע בְּהַמְאָמֵר (דִּי"ב תמוז תרפ"ז) דְּזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבֵּי הַבַּא לְטַהֵר מְסִיעֵי עֵין לוֹ, דְּמִשְׁמַעוֹת לְשׁוֹן לְטַהֵר, (וְלֹא לִיטַהֵר) הוּא לְטַהֵר אֲחֵרִים</p>
<p>This means that the help and assistance from the sparks being refined (mesayi’in — plural, like “b’ozera’i”) is even greater when one comes to purify others.</p>	<p>הוּא, כִּי הָעֶזְרָה וְהַסִּיעָה דְּנִיצוּצוֹת הַמְתַּבָּרְרִים (מְסִיעֵין לְשׁוֹן רַבִּים, עַל דָּרָךְ בְּעוֹזְרֵי) כְּשֶׁבָּא לְטַהֵר אֲחֵרִים הוּא בְּאוֹפֵן נֶעְלָה יוֹתֵר</p>
<p>Based on this, we can add another aspect to the greatness of ten who sit and engage in Torah — since their understandings are not the same, each one has his own explanation in the subject being studied.</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לְהוֹסִיף עוֹד עִנְיָן בְּמַעֲלַת עֲשֵׂרָה שְׁיוֹשְׁבִים וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, דְּכִינּוּן שְׂאִין דִּיעוּתֵיהֶן שׁוֹת, הָרִי כָּל אֶחָד מֵהָעֲשֵׂרָה יֵשׁ לוֹ הַהִסְבָּרָה שְׁלוֹ (בְּהֶעֱנִין שְׁלוֹמָדִים),</p>
<p>And by studying together, and each one articulating his explanation to the others participating in the shiur, this too contains the advantage of engaging in Torah with others.</p>	<p>וְעַל יְדֵי שְׁלוֹמָדִים יַחַד וְכָל אֶחָד אוֹמֵר הַהִסְבָּרָה שְׁלוֹ לְהַמְשִׁיכִים בְּהַשְׁיָעוֹר, יֵשׁ בְּזֶה גַם הַמַּעֲלָה דְּעֶסֶק הַתּוֹרָה עִם זֻלָּתוֹ</p>
<p>And another point: when ten Jews engage in one matter — whether in Torah, prayer, or the fulfillment of a mitzvah — something new is added among them: the element of tizbbur, a communal light that encompasses and transcends them all.</p>	<p>וְעוֹד עִנְיָן בְּזֶה, דְּעַל יְדֵי שֶׁעֲשֵׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל עוֹסְקִים בְּעִנְיָן אֶחָד, בְּתוֹרָה אוֹ בְּתַפְלָה אוֹ בְּקִיּוּם מִצְוָה, מִיתְּנוּסָף בָּהֶם עִנְיָן חֲדָשׁ – עִנְיָן הַצִּיּוּר, אוֹר הָעוֹלָה עַל כּוֹלָנָה</p>
<p>(יא)</p>	

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עשׂרה שׂיִשְׁבִּין וְעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה

<p>And behold, the expression of our Sages is: “He who comes to purify is assisted.” That when one comes to purify others, the assistance comes immediately — as soon as he comes to purify.</p>	<p>וְהִנֵּה לְשׁוֹן רַ"ל הוּא הַבָּא לְטַהֵר מְסִיעֵין לוֹ. שְׁכַשְׁבָּא לְטַהֵר אֲחֵרִים, הַסִּיעַ הוּא מֵיָד כְּשָׁבָא לְטַהֵר.</p>
<p>And from this it is understood that all those who devoted themselves to fulfilling the mission of the Baal HaGeulah in general, and in particular the mission to establish public Torah classes—through the dedication itself (throwing oneself into the work even before actual action)—they draw down additional assistance and empowerment to succeed even more in fulfilling the mission.</p>	<p>וּמִזֶּה מוֹבֵן, שְׁכָל אֱלֹהִים שְׁמַסְרוּ עֲצָמָם לְמַלְאוֹת שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל בַּעַל הַגְּאוּלָּה בְּכֻלּוֹ, וּבִפְרָט בְּהַשְׁלִיחוֹת לְיִיסֻד שִׁיעוּרִים בְּרַבִּים, שְׁעַל יְדֵי הַהִתְמַסְרוֹת עֲצָמָה (אֲרִיִּגְוֹאֲרָפֶן זִיד אִין דְּעַר אַרְבַּעַט, עוֹד לְפָנֵי הָעֲשִׂיָּה בְּפוֹעַל) נִמְשָׁךְ סִיעַ וּנְתִיבַת כַּח נּוֹסְפִים לְהַצְלִיחַ עוֹד יוֹתֵר בְּמִלּוּי הַשְׁלִיחוֹת</p>
<p>And may it be His will that through the dedication and giving of oneself to fulfill the mission of the Baal HaGeulah—especially now that we are already in the midst of it—and may the verse “Hashem is with me, among those who help me” be fulfilled for each one engaged in this work, to complete the mission with ultimate perfection, we should merit immediately to the true and complete redemption through our righteous Moshiach.</p>	<p>וַיְהִי רְצוֹן, שְׁעַל יְדֵי הַמְּסִירָה וּנְתִיבָה לְמַלְאוֹת שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל בַּעַל הַגְּאוּלָּה, וּבִפְרָט אִז מְהֵאֲלֵט שׁוִין בְּאַמְצַע, וְהוֹיֵי לִי (לְכָל אֶחָד מֵהַמְתַּעֲסָקִים בְּזֶה) בְּעוֹזְרֵי לְסִים אֶת הַשְׁלִיחוֹת בְּתַכְלִית הַשְׁלִימוֹת, נִזְכֶּה מֵיָד לְגְאוּלָּה הָאֱמִיתִית וְהַשְׁלִימָה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ</p>
<p>And since we are now in a meritorious day—the third day which was doubled with “for it is good,” and the fifteenth of the month of geulah (redemption), in which the moon stands in its fullness (the completion of the month of redemption)—therefore, the merit of this “day of merit” will further hasten the redemption, speedily in our days, literally.</p>	<p>וְכִינּוֹן שְׁנִמְצָאִים כְּעַת בְּיוֹם זְכָאִי – יוֹם הַשְׁלִישִׁי שֶׁהוּכְפַל בּוֹ כִּי טוֹב, וַיּוֹם הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר דְּחוּדָשׁ הַגְּאוּלָּה שְׁבוּ קִימָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלִמוֹתָא (הַשְׁלִימוֹת דְּחוּדָשׁ הַגְּאוּלָּה), הָרִי הַזִּכּוֹת דְּיוֹם זְכָאִי יִמְהַר עוֹד יוֹתֵר הַגְּאוּלָּה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ מְמַשׁ</p>

[NOTE Summary:

The discourse begins by highlighting the redemptive potential unlocked when Jews engage in Torah and tefillah—especially in the public sphere. Drawing on a maamar from the Frierdiker Rebbe, the Rebbe explains that Torah and prayer have the power to draw down the Yud-Gimel Middos HaRachamim (Thirteen Attributes of Mercy), which are beyond the realm of hishtalshelus (cosmic order). Yet this revelation is magnified exponentially when performed as part of a *tzibbur* (public), rather than by an individual.

The Rebbe elaborates that although Torah is typically associated with intellectual engagement and tefillah with emotional arousal, the flow of Divine energy that transcends all spiritual gradations is, paradoxically, emphasized more strongly in communal prayer than even in Torah learning. This is due to the power of unity and self-transcendence that emerges in a public setting, where multiple souls merge in service of a single Divine cause.

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׁיוֹשְׁבֵי יַעֲוֹסְקִין בְּתוֹרָה

Moving forward, the Rebbe applies this principle to the broader cosmic mission of the Jewish people—particularly the refinement of the world through *birur hanitzotzos*, the extraction and elevation of Divine sparks from physicality. Two forms of *birur* are explored: one through the righteous (*tzaddikim*) who refine the realm of *kelipas nogah*, and a second, more transcendent form achieved by *baalei teshuvah*, who elevate even the lowest, impure *kelipos*. The Rebbe emphasizes that the sparks found in the three impure *kelipos* stem from a higher source than those in *kelipas nogah*, giving *teshuvah* a unique and superior potency.

This paradigm expands to include not just overtly sinful realms but even mundane, permissible activities (*divrei reshus*). Elevating these through intent (*leshem shamayim*) draws Divine light into the lowest strata of creation and more fully fulfills the ultimate purpose of “*dirah b’tachtonim*”—making a dwelling for G-d in the lowest worlds. Hence, the Rebbe stresses the unique role of public Torah engagement, where individual intellects and perspectives converge to form a higher collective consciousness that transcends any single person's spiritual capacity.

Finally, the Rebbe concludes with a personal call to action: those who dedicate themselves to the Rebbe Rayatz’s mission—especially through founding communal Torah study—are immediately empowered with supernatural assistance. He encourages total dedication (*araynvarfen zich*) to the mission even before results are seen, assuring success. He ties this effort to the current day—the fifteenth of Tammuz, a day of completion and light—and expresses the hope that this collective endeavor will hasten the *geulah ha’amitis v’hashleimah*.

Practical Takeaway

Even our smallest acts of communal Torah and prayer draw down Divine compassion from beyond the spiritual system—specifically because they’re done together. To fulfill our purpose, we must go beyond personal spiritual growth and engage with others. Teach, share, start a shiur, or join one. When we lift others, we access a light that even *tzaddikim* alone cannot reach. The final redemption is not about lone righteousness but about the power of the many acting as one.

Chassidic Story

After the Frierdiker Rebbe’s miraculous release from Soviet prison on Yud-Beis Tammuz, 5687, the world watched in awe as a man once gagged by tyranny began to speak with unprecedented force. But the Rebbe didn’t only speak—he sent. Within days of his liberation, he began instructing his Chassidim across Russia and beyond to open schools, print texts, and give shiurim—all with literal *mesirus nefesh*. One of those emissaries, a young Chossid in Leningrad, asked in fear, “But Rebbe, how can I start a public class? I barely know how to teach.”

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׁיֹשְׁבֵי יַעֲזֹקִין בַּתּוֹרָה

The Friediker Rebbe replied: “You are not the one teaching. When you open your mouth, Heaven will send the words. The merit is not in your knowledge but in your willingness to stand for the truth.”

Decades later, that same Chossid, then an elderly man in Brooklyn, shared this with the Rebbe’s secretariat. The Rebbe smiled and said: “That *mesirus nefesh* is still flowing. Every shiur today draws from that same wellspring.”

Source: From the oral account of Rabbi Yitzchak Kogan (Tzfas), preserved in *Toras Menachem—Reshimos*, vol. 65.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse reveals a powerful model of redemptive human effort and psychological transformation that resonates deeply with modern therapeutic values—especially in trauma recovery, purpose-finding, and communal healing.

At its heart is a single proposition: **real healing comes not from isolation, but from collective engagement and vulnerable contribution.** When a person engages in Torah and tefillah alone, they access spiritual light—but when they do so with others, especially when they help *elevate others*, the flow of Divine energy becomes more intimate, lasting, and transformative. This is the psychological model of *co-regulation*: that the nervous system, when exposed to mutual support, trust, and shared mission, becomes capable of integration that solitary meditation cannot reach.

The Rebbe’s explanation that the Divine help (*mesaye’in lo*) comes specifically when one helps others—*before even succeeding*—is a radical validation of what in therapy is known as **pro-social healing**. By committing to lift others, a person taps into latent resilience and resourcefulness. The act of turning outward paradoxically rebuilds the inner core.

There’s also deep trauma-informed wisdom in the Rebbe’s framing of teshuvah and birur hanitzotzos. The notion that the deepest Divine sparks fall into the lowest places—that teshuvah can reach where the tzaddik cannot—echoes the modern understanding that **the greatest sources of strength often lie buried beneath our deepest pain or shame**. Elevating those sparks parallels therapeutic reprocessing: going into the “impure” material of the psyche not to reject it, but to retrieve its higher purpose.

When the Rebbe speaks of birur through divrei reshus—elevating neutral, everyday actions—he’s articulating a framework for **mindful living**. Every bite of food, every word spoken, every relationship, can become a conscious act of soul refinement. This reframes daily life not as a distraction from spirituality, but as its arena. In trauma healing, this is akin to the

The Rebbe

בס"ד. ט"ו תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 15 Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׁיוֹשְׁבֵי וְעוֹסְקֵי בֵּיתוֹרָה

shift from post-traumatic stress to **post-traumatic growth**, where a person's most mundane routines become infused with sacred intentionality.

Finally, the discourse's conclusion—urging individuals to “throw themselves in” (*araynvarfen zich*) before seeing results—is an exact psychological parallel to **committed action despite uncertainty**, a core tool in Acceptance and Commitment Therapy (ACT). The Rebbe assures that commitment itself generates support and clarity. Not waiting for inner readiness before doing good is often the turning point in recovery—**action leads emotion**, not the other way around.

Story

In a remote village in Rwanda, a woman named Immaculée survived the genocide by hiding in a tiny bathroom with seven other women for 91 days. After emerging, she went on to forgive the people who killed her family. But what stunned psychologists was not only her personal healing—but how she led others to do the same. She began hosting weekly gatherings, helping survivors find meaning through communal prayer and storytelling. Many who had been silent for years began to speak. One young boy, who hadn't spoken since seeing his parents murdered, whispered his first words in her circle.

When asked how she found the strength, Immaculée said, “When I helped others heal, something greater entered me. I wasn't doing it alone anymore.”

Source: *Left to Tell* by Immaculée Ilibagiza, Hay House, 2006. **END NOTE]**